

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ing. T.B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor finanční a investic**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2010 čj. 188643/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru finančního a investic, ze dne ze dne 29. 11. 2010 čj. 188643/2010/KUSK se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč, a to o třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru vydanému Městským úřadem Sedlec-Prčice (dále jen městský úřad) ze dne 8. 4. 2010 č.j. 895/2010, JID 1195/2010, kterým byl žalobci vyměřen za rok 2007 místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále jen poplatek za odpad).

Žalobce v první žalobní námitce namítá, že napadený platební výměr je nepřezkoumatelný. Podle jeho názoru je vydán v rozporu s ust. § 46 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Z vyměřovacího spisu není patrné, jak a proč byl poplatek stanoven. To nevyplývá ani z odůvodnění platebního výměru, které obsahuje pouze citaci čl. 1 obecně závazné vyhlášky č. 3/2006 a dále obsahuje text, ze kterého je jednoznačné, že městský úřad neví, jakou nemovitost žalobce vlastní, zda jde o stavbu určenou k rekreaci nebo stavbu

sloužící k rekreaci. Městský úřad nemá podklady k vyměření poplatku a zkouší tedy, zda žalobce poplatek zaplatí. První písemností vedeného spisu je až napadený platební výměr.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že městský úřad vycházel ze své evidence a z informací vedených v katastru nemovitostí. Žalobci není zřejmé, na základě čeho toto žalovaný tvrdí, když ze spisu nic takového neplyne. Ve spise nejsou obsaženy žádné výpisy z evidence městského úřadu, ani žádné záznamy z evidence katastru nemovitostí a žalobci není ani zřejmé, o jakou evidenci u městského úřadu se vlastně mělo jednat. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný si toto tvrzení vymyslel, neboť ani neuvádí, jaké údaje z evidencí byly rozhodné pro jeho snahu vybrat poplatek.

Ve druhé žalobní námitce žalobce uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí nemá náležitosti dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o správě daní a poplatků. Rozhodnutí nemohlo být vyhotoveno a podepsáno dne 29. 11. 2010, neboť k poštovní přepravě bylo předáno až dne 7. 12. 2010, rozhodnutí tak bylo jednoznačně antedatováno. Rozhodnutí tak sice obsahuje datum, který však není skutečným datem vyhotovení a podpisu rozhodnutí. Takové rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí vydané dle § 32 zákona o správě daní a poplatků a nelze mu přiznat právoplatnost platebního výměru, který vydal městský úřad. Rozhodnutí trpí vadou, neboť mu chybí základní náležitost, což má za následek jeho neplatnost v souladu s ust. § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků.

Pokud by den 29. 11. 2010 měl skutečně být datem vyhotovení a podpisu rozhodnutí, pak by žalovaným došlo k zamlčení existence tohoto rozhodnutí jako součásti spisového materiálu, neboť žalobce dne 1. 12. 2010 do spisu nahlížel, ale rozhodnutí se v něm nenacházelo.

Ve třetí žalobní námitce žalobce uvádí, že se nemůže ztotožnit s tím, že je jeho povinností prokázat opak toho, co uvedl městský úřad, tj. skutečnost, že stavba není určena nebo neslouží k individuální rekreaci. Došlo k porušení ust. § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný tedy nezákonně přenesl důkazní břemeno na žalobce a rozpornost jeho postupu se zákonem prokazuje potvrzuje například i rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 Ca 101/2001-63.

Žalovaný argumentuje také výsledkem svědka, se kterým žalobce nebyl a nemohl být nijak seznámen. Žalobci nebylo umožněno klást svědkovi otázky při výslechu. Žalobce obdržel oznámení o výslechu svědka dne 1. 11. 2010, tedy až po nařízeném termínu výslechu svědka, který se konal dne 27. 10. 2010. Žalovaný tak zdůvodnil své rozhodnutí důkazem, který byl získán v rozporu se zákonem. Žalovaný tak porušil ust. § 16 odst. 4 písm. e), § 31 odst. 4 a § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce nesouhlasí s výkladem pojmu „stavba sloužící k individuální rekreaci“, jak jej provedl žalovaný. V daném případě není z žádné písemnosti zřejmé, že předmětná stavba slouží k individuální rekreaci. Podle názoru žalobce žalovaný nevěděl, jak odvolání zamítnout, a proto si vymyslel vlastní definici pojmu „individuální rekreace“ k zákonu č. 565/1990 Sb. Žalovaný tvrdí, že individuální rekreací ve stavbě je jakákoliv činnost, a tudíž i činnost, která nemá nic společného s rekreací, takovou činností může tedy být dle žalovaného i například rekonstrukce či oprava předmětné stavby. V tomto ohledu žalovaný svá věcně a časově neurčitá tvrzení opírá o nezákonně získaný protokol, jak bylo uvedeno shora. Žalovaný tvrdí, že vzniká komunální odpad, který je předmětem místního poplatku, ale nezajímá ho, že žalobci nevzniká dle jeho tvrzení žádná potřeba využívat sběrný odpadový systém města. Žalobce si neumí představit, že by například při výměně střešní krytiny plnil nádobu města určenou pro komunální odpad tímto materiálem.

Podle názoru žalobce žalovaný není oprávněn vykládat či doplňovat znění ust. § 10b odst. 1 písm. b) zákona č. 565/1990 Sb. podle své libovůle. Žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp.zn. 30 Ca 237/93, ve kterém je řešen pojem „sloužící k individuální rekreaci“. Žalovaný zcela pochybil, pokud tvrdí, že stavba, která není užívána k bydlení, je automaticky stavbou sloužící k rekreaci, pokud se v ní provádí jakákoliv činnost, tedy i činnost, která nemá s rekreací nic společného. V daném případě žalovaný ztotožnil rekreaci se stavební činností a tuto svoji úvahu nijak nezduvodnil.

Žalovaného vůbec nezajímá, že vybírání poplatků má souviset s provozem systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů a tudíž právně rozhodné tvrzení žalobce je, že se nijak nezúčastňuje na místním provozu tohoto systému. Žalovaný zřejmě považuje vybírání předmětného poplatku jako „doplněk“ daně z nemovitostí. Podle názoru žalobce tomu tak však není a nemůže být. Právní předpisy předpokládají, že poplatek má být vybírán i podle toho, zda poplatník se místního provozu a nakládání s odpady účastní, což vyplývá z toho, že poplatníci, u kterých se předpokládá, že nevyužívají místní provoz nakládání s odpady, nemusí poplatek platit a jsou osvobozeni od poplatku nejen ze sociálních důvodů. Žalovaný smí jednat pouze v mezích zákona, které však zjevně překročil.

V páté žalobní námitce žalobce namítá, že odvolací orgán mu upřel právo nahlížet do spisu v požadovaném rozsahu. Žalovaný ve vedeném spisu označil více písemností jako neveřejné, mezi nimi je rovněž protokol o výsledku svědka, dále předkládací zpráva, se kterou městský úřad postoupil odvolání žalovanému. Žalovaný je přesvědčen, že ani jedna z písemností označených jako neveřejné, neměla být takto označena, protože žádná z nich neobsahuje skutečnosti, u kterých by vzešel důvod mít ohled na povinnost zachovávat v tajnosti poměry ostatních daňových subjektů. Žalovaný porušil ust. § 23 zákona o správě daní a poplatků a nejednal v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 52 007-106, ačkoliv byl na jeho existenci dne 1. 12. 2010 upozorněn. Žalobce se tak nemohl seznámit se spisem a zjistit názor správního orgánu, proč potvrdil platební výměr a zamítl odvolání. Žalobce se nemohl nijak vyjádřit k výsledku odvolacího řízení před vydáním konečného rozhodnutí, proti kterému není přípustné odvolání. Žádný ze správních orgánů neuvedl žádné podklady a neseznámil žalobce se svým stanoviskem, ale navíc odvolací orgán druhého stupně neoprávněně zamítl žalobci odvolání proti požadovanému rozsahu nahlížení do spisu.

V šesté žalobní námitce žalobce namítá, že byl při doručování několikrát uveden v omyl ze strany městského úřadu, neboť zásilky obsahovaly poučení o tom, že se jedná o doručování písemností dle správního řádu, ačkoliv tomu tak nebylo. Také napadený platební výměr tak nebyl doručen dle ust. § 17 zákona o správě daní a poplatků.

V sedmé žalobní námitce žalobce namítá porušení zákona o svobodném přístupu k informacím. K tomu poukazuje na to, že správní orgány se nevypořádaly s námitkou o tom, že obecně závazná vyhláška č. 3/2006, podle které bylo rozhodováno, nebyla v době rozhodování k dispozici pomocí dálkového přístupu. S touto námitkou se vůbec nevypořádal správní orgán prvního stupně. Oba správní orgány porušily ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Městský úřad rozhodoval o poplatku až dne 8. 4. 2010, kdy byla k dispozici pomocí dálkového přístupu jen obecně závazná vyhláška č. 2/2007. Toto pochybení bylo napraveno až nyní, kdy jsou pomocí dálkového přístupu zveřejněny i neplatné obecně závazné vyhlášky.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k první žalobní námitce uvedl, že poplatková povinnost nepodléhá podání daňového ani jiného přiznání ani hlášení a podkladem pro vyměření poplatku za odpad je proto veřejně přístupná evidence nemovitostí ležících na

území obce (viz § 1 zákona o obcích) a evidence osob hlášených k trvalému pobytu. Podle § 31 odst. 3 zákona o správě dní a poplatků není třeba prokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé správci daně z jeho činnosti (například právě evidence nemovitostí).

Ke druhé žalobní námitce žalovaný uvádí, že podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o správě daní a poplatků je základní náležitostí rozhodnutí datum podpisu rozhodnutí, který je dnem vydání rozhodnutí. Mezi datem podpisu, předáním rozhodnutí k vypravení podatelně, odesláním, předáním vypraveného stejnopisu rozhodnutí zpět referentovi k jeho založení a zapsání do obsahu spisu skutečně musí nastat časová prodleva. Zákon však s tímto plynutím času nespojuje žádné povinnosti ani sankci neplatnosti rozhodnutí. Den podpisu rozhodnutí 29. 11. 2010 byl pátek a žalobce do spisu nahlížel dne 1. 12. 2010, tedy následující pondělí. Z protokolu vyplývá, že předmětem jednání bylo pouze nahlížení do spisu správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí o odvolání je součástí obsahu spisu odvolacího orgánu, nikoliv prvoinstančního orgánu. K datu nahlížení do spisu však žalovaný neměl ještě žádnou vlastní písemnost, kterou by do svého spisu mohl vložit. Rozhodnutí o odvolání bylo teprve připravováno k vypravení. Z těchto důvodů žalovaný dovozuje, že rozhodnutí o odvolání obsahuje datum podpisu.

Ke třetí žalobkyní námitce žalovaný uvedl, že takovou námitku odvolání neobsahuje. Vyrozumění o výsledku svědka navrženého žalobcem bylo žalobci vypraveno dne 14. 10. 2010. Žalobci byla tato písemnost uložena na poště dne 15. 10. 2010, lhůta pro vyzvednutí této písemnosti marně uplynula dnem 25. 10. 2010, přičemž tento den se považuje za den doručení, i když se žalobce o uložení nedozvěděl (viz § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků). Svědek pouze potvrdil, že nemovitost je rekonstruována a užívána. Tyto skutečnosti jsou žalobci známy, neboť svědkem zmiňované činnosti osobně vykonává. Žalobce byl řádně a s dostatečným předstihem o výsledku svědka informován a mohl a rovněž měl se výsledku účastnit. Nejde tedy o důkaz získaný v rozporu se zákonem.

Ke čtvrté žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobce nepopírá vlastnictví k předmětné stavbě. Nepopírá ani to, že stavba mu slouží k pravidelným víkendovým pobytům, při kterých provádí rekonstrukci nemovitosti k trvalému bydlení. Jak je patrné z ust. § 10b odst. 4 zákona o místních poplatcích zánik nebo vznik poplatkové povinnosti ovlivňuje pouze změna vlastnictví stavby. Poplatek se také nevybírá v případě trvalého nebo dlouhodobého neužívání stavby, s ohledem na roční sazbu poplatku by se však muselo jednat skutečně o dlouhodobé neužívání stavby. Podle právních předpisů týkající se staveb je možno považovat za stavbu pro individuální rekreaci například i rodinné domy (viz § 40 vyhlášky č. 268/2009 Sb.). K žalobcem zmiňovanému rozsudku ohledně termínu „sloužící k rekreaci“, je nutno poukázat na to, že rozsudek pouze vytýká správnímu orgánu nedostatečné zjištění a zdůvodnění závěru o skutečném využití stavby.

Městský úřad v daném případě vycházel nejen ze skutečností vyplývajících z veřejné evidence a skutečností známých z jeho činnosti, tedy že žalobce vlastní nemovitost v katastru obce a mimo jiná zjištění si podle § 28 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vytvořil úsudek o předběžné otázce ohledně užívání nemovitosti. Vzhledem k ust. § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků vyšel ze skutečného účelu užívání nemovitosti. Tato zjištění jsou potvrzena výpovědí svědka, syna žalobce.

Námitka žalobce, že neprodukuje žádný odpad, není relevantním důvodem. Poplatek za odpad je povinen zaplatit vlastník (spoluvlastníci), který má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba. To jsou jediná zákonná kritéria pro vznik poplatkové povinnosti. Osvobození podrobně upravuje čl. 5 obecně závazné vyhlášky, ze kterého však nelze dovodit žalobcem tvrzené osvobození.

K páté žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobci nebylo umožněno nahlížet pouze do neveřejné části daňového spisu. Žalobce byl v řízení nečinný a nesdělil žalovanému při nahlížení do spisu žádné důvody nutné pro další průběh daňového řízení, aby mu mohlo být povoleno nahlédnutí do těchto vyloučených písemností. Vyloučenou částí spisu byla předkládací zpráva, která je pouze úřední korespondencí, není důkazem a obsahuje pouze popis řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce se odvolal pouze proti nahlížení do předkládací zprávy. Proti rozhodnutí o rozsahu nahlížení do spisu žalobce podal žalobu, která byla odmítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2001 sp.zn. 10Af 6/2011-9.

K šesté žalobní námitce žalovaný uvádí, že městský úřad zřejmě omylem použil k doručení obálku s poučením podle správního řádu. V daňovém řízení prokazuje správce daně doručení do vlastních rukou. V tomto případě žalobce osobně převzal platební výměr dne 13. 4. 2010, jak dokládá doručenko založená ve spise. Doručování podle zákona o správě měl poplatků a správního řádu se v hlavních rysech shodují (viz § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a § 23 odst. 4 správního řádu).

K sedmé žalobní námitce žalovaný uvedl, že předmětná obecně závazná vyhláška byla řádně přijata a vyvěšena na úřední desce města a formální i materiální stránky vyhlášky byly splněny. Podmínkou pro platnost vyhlášky a její vyhlášení je jediné a pouze vyvěšení na fyzické desce obce po dobu stanovenou zákonem a v souladu s § 12 zákona o obcích.

K tomuto vyjádření žalobce podal repliku, ve kterém s jednotlivými argumenty uvedenými ve vyjádření žalovaného polemizoval a zejména poukázal na to, že dne 29. 11. 2010 nebyl pátek, jak uvádí žalovaný, nýbrž bylo pondělí. Poukázal rovněž na to, že vyrozumění o výsledku svědka ze dne 14. 10. 2010 odeslané městským úřadem žalobce převzal na poště v úložní lhůtě, kterou odesílatel stanovil na 15 dnů. Tato písemnost proto nebyla doručena uplynutím lhůty (desátý den po uložení na poště), jak nepravdivě žalovaný tvrdí a žalobci proto nebylo umožněno zúčastnit se výsledku svědka. Žalobce poukazuje rovněž na to, že ze spisu není patrné, že žalobce vlastnil v roce 2007 předmětnou nemovitost, neboť z veřejně přístupného výpisu z katastru nemovitostí nelze zpětně zjišťovat údaje o vlastnictví, pouze současný stav.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 10b odst. 1 písm. b) zákona o místních poplatcích *poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů plat fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba; má-li k této stavbě vlastnické právo více osob, jsou povinny platit poplatek společně a nerozdílně, a to ve výši odpovídající poplatku za jednu fyzickou osobu.*

Podle odst. 2 téhož ustanovení *poplatek se platí obci, na jejímž území má fyzická osoba trvalý pobyt nebo se na jejím území nachází stavba určená nebo sloužící k individuální rekreaci.*

Podle odst. 4 téhož ustanovení *v případě změny místa trvalého pobytu nebo změny vlastnictví stavby, která je určena nebo slouží k individuální rekreaci v průběhu kalendářního roku, se uhradí poplatek v poměrné výši, která odpovídá počtu kalendářních měsíců pobytu nebo vlastnictví stavby v příslušném kalendářním roce. Dojde-li ke změně v průběhu kalendářního měsíce, je pro stanovení počtu měsíců rozhodný stav na konci tohoto měsíce.*

Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích *nebudou-li poplatky zaplacený (odvedeny) včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem.*

Z ustanovení § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatníkem tohoto místního poplatku je buď fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt [§ 10b odst. 1 písm. a), věta před středníkem zákona], nebo fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba [§ 10b odst. 1 písm. b), věta před středníkem zákona]. Žádná další kritéria pro vznik poplatkové povinnosti v případě tohoto místního poplatku zákon nestanoví. Pokud tedy obec (počínaje dnem 1. 1. 2002) využije zákonné možnosti zavést a vybírat místní poplatek ve smyslu § 1 písm. h) zákona o místních poplatcích, učiní tak (v rámci samostatné působnosti) formou obecně závazné vyhlášky (§ 15 zákona o místních poplatcích). Pokud jde o vymezení poplatníků jednotlivých místních poplatků může obec ve vyhlášce [při respektování omezení vyplývajícího z § 35 odst. 3 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích ve znění pozdějších předpisů] okruh těchto osob pouze omezit (ve formě osvobození), či stanovit některým osobám úlevy (§ 16 zákona o místních poplatcích). Tato možnost je však zcela odvislá od rozhodnutí obecního zastupitelstva a zůstane-li nevyužita, jde o postup zcela souladný se zákonnými normativy (srov. náleží pléna Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 16/02, in Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, Svazek č. 27, Nález č. 103, str. 161).

Znění aplikovaného ustanovení obecně závazné vyhlášky č. 3/2006 v čl. I. je souladné se zněním ust. § 10b odst. 1 písm. b) zákona o místních poplatcích. („fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba“).

Není podstatné množství odpadu vzniklého užíváním předmětné stavby, protože kritérium pro povinnost platit předmětný poplatek se neodvíjí od množství produkovaného odpadu.

Na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný vyložil pojem „stavba sloužící k rekreaci“ a soud tento výklad neshledává nedostatečným nebo odporujícím obecně chápánému termínu „stavba sloužící k rekreaci“. Je skutečností, že žádný právní předpis nestanoví, co je považováno za rekreační činnosti, případně jaké stavby lze považovat za stavby sloužící k individuální rekreaci. Přesto zákonodárce použil, při definování poplatníků místního poplatku i obecnější určení poplatníka, jemuž stavba k individuální rekreaci slouží, aniž by k takovéto rekreaci byla v nějakém oficiálním registru evidována (určena). Zákonodárce považoval za účelné vztáhnout poplatkovou povinnost i na ty fyzické osoby, které na území obcí vlastní stavby, ve kterých není nikdo přihlášen k trvalému pobytu, a které nejsou k rekreaci určeny, např. zápisem v katastru nemovitostí nebo kolaudačním rozhodnutím, ale jsou využívány osobami (s trvalým pobytem převážně ve větších městech), k relaxaci a k aktivnímu nebo pasivnímu odpočinku, jež lze zkráceně a stručně nazvat rekreační činností. Tyto osoby pobývají v těchto nemovitostech převážně o víkendech a svátcích, případně dovolených anebo jsou využívány důchodci celoročně, mimo zimní období. Je zřejmé, že tyto osoby při svém pobytu produkují komunální i ostatní druhy odpadů a zatěžují tak obcí zavedený systém nakládání s odpady na jejím území. Musí se proto také podílet na financování provozu tohoto systému obdobně jako osoby s trvalým pobytem nebo

osoby vlastníci na území obce stavby určené k individuální rekreaci. Již z názvu místního poplatku je zřejmé, že je poplatkem za provozování celého systému nakládání s komunálním odpadem na území obce, který zahrnuje všechny činnosti v názvu poplatku obsažené, a k jejichž zajištění je obec zavázána zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech. Skutečnost, že příslušný vlastník činnosti obecně považované za rekreaci, za rekreaci nepovažuje, není pro aplikaci neurčitého právního pojmu relevantní, neboť rozhodné pro aplikaci je obecné chápání a používání tohoto pojmu.

Na druhé straně by nebylo možno považovat za stavbu sloužící k individuální rekreaci takovou stavbu, která by byla dlouhodobě neužívaná, zcela neobyvatelná apod. To ostatně připouští i žalovaný ve vyjádření k žalobě. Vzhledem k tomu, že v daném případě nejde o stavbu „určenou k individuální rekreaci“, tj. takto zkolaudovanou podle předpisů stavebního práva, bylo nutno se na základě námitek žalobce zabývat otázkou, zda je stavba vůbec užívána, případně jakým způsobem a jak často.

Žalobce navrhl, aby byl proveden v odvolacím řízení za účelem zjištění těchto otázek výslech svědka L.B. Tomuto návrhu městský úřad vyhověl a dne 27. 10. 2010 tohoto svědka vyslechl. Ve vztahu k této svědecké výpovědi žalobce namítá jednak to, že mu nebylo umožněno se výsledku zúčastnit, a jednak to, že nebylo umožněno se s průběhem tohoto úkonu seznámit alespoň dodatečně, neboť protokol o výsledku svědka byl zařazen do neveřejné části spisu a nebylo mu umožněno do něj nahlédnout.

Ze správního spisu k tomu vyplývá, že opatřením ze dne 14. 10. 2010 městský úřad žalobce vyrozuměl o tom, že dne 27. 10. 2010 se bude výslech svědka konat. Zásilka obsahující toto vyrozumění mu byla doručována prostřednictvím pošty a jelikož při jejím doručování nebyl žalobce na uvedené doručovací adrese zastížen, byla mu zásilka v souladu s ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků uložena dne 15. 10. 2010. Žalobce si zásilku vyzvedl až dne 1. 11. 2010, tj. po konání výslechu svědka. Podle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2010, platí, že *nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl.* Poslední den této desetidenní lhůty připadl na den 25. 10. 2010 a tímto dnem byla zásilka žalobci doručena. Žalobce tak byl o plánovaném výsledku svědka vyrozuměn ještě před jeho konáním, a pokud se ho neúčastnil, nemůže jít o pochybení městského úřadu.

Ve vztahu k výše uvedenému nemá žádnou relevanci ani tvrzení žalobce o tom, že byl ze strany městského úřadu chybně poučen o tom, že předmětná písemnost je písemností doručovanou podle správního řádu, ačkoli se jednalo o písemnost doručovanou podle zákona o správě daní a poplatků. Úprava doručování zakotvená v obou těchto právních předpisech se totiž v podstatných rysech shodovala – zejména pokud jde o úložní dobu, po jejímž uplynutí nastává fikce doručení, což je okolnost pro posouzení tohoto případu nejpodstatnější. Případným chybným poučením tedy žalobce nemohl být nijak zkrácen na svých právech.

Důvodná je naproti tomu námitka, že žalovaný neumožnil žalobci ani dodatečně nahlédnutí do protokolu o tomto úkonu. Výslech svědka je úkonem, u nějž má účastník řízení (poplatník) být právo přítomen. Není tedy žádný rozumný důvod, proč by mu mělo být upíráno právo seznámit se s obsahem protokolu o tomto úkonu, ať už mu byl přítomen či se ho z jakýchkoli důvodů nezúčastnil. Pokud žalobci nebylo umožněno, aby se seznámil s jedním z podkladů pro rozhodnutí, jde nepochybně o vadu, která mohla mít vliv na výsledek řízení, neboť žalobce v důsledku této vady nemohl účinně uplatňovat svá procesní práva a

řízení bylo fakticky vedeno „o něm bez něj“. Poukazuje-li žalovaný v této souvislosti na to, že tato námitka nebyla odvolacím důvodem, soud konstatuje, že jde o vadu, která nastala až v průběhu odvolacího řízení a žalobce ji tedy v odvolání z povahy věci nemohl namítat. Je však třeba poznamenat, že i kdyby tomu tak nebylo, soud nemůže odmítnout přezkoumat uplatněnou žalobní námitku jen proto, že žalobce ji neuvedl v odvolání, i kdyby tak učinit mohl. Jak bylo shora odůvodněno, svědecká výpověď L.B. byla pro rozhodnutí ve věci podstatným důkazem a dosvědčuje to i fakt, že žalovaný na ni ve svém rozhodnutí odkazuje a dovolává se jí i ve vyjádření k žalobě. Ve spise je založen přitom protokol o ústním jednání u odvolacího orgánu, ze kterého vyplývá, že žalobce požadoval, aby mu byla pořízena fotokopie celého správního spisu. Pracovnice žalovaného mu přitom neumožnily pořízení fotokopie jednak předkládací zprávy a dále „svědeckých výpovědí“. V příloze tohoto protokolu je pak přehled spisového materiálu v této věci, kde jsou označeny listiny, u nichž nebylo žalobci umožněno pořídit fotokopie, přičemž mezi těmito listinami je i protokol z výslechu svědka ze dne 27. 10. 2010. K žalobcem namítané vadě tedy jednoznačně došlo.

Vzhledem k tomu, že žalobci nebylo umožněno seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, bylo by ze strany soudu předčasné předjímat právní hodnocení případu. V současné situaci tak soud nemůže s konečnou platností rozhodnout otázku, zda žalobci skutečně svědčila poplatková povinnost či nikoli. Pokud jde o další žalobní námitky, soud může posoudit důvodnost pouze takových námitek, u kterých to povaha věci umožňuje a existence shora popsané procesní vady není jejich posouzení na překážku. Takovou námitkou je žalobcem tvrzené porušení zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce poukazuje na to, že městský úřad porušil povinnost, kterou má podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím a nezveřejnil předmětnou vyhlášku na internetových stránkách města. Takové tvrzení však není pro posouzení věci vůbec podstatné.

Podstatnou otázkou v této věci je to, zda obecně závazná vyhláška města Sedlec-Prčice č. 3/2006 ze dne 13. 12. 2006 je platným a účinným právním předpisem. Při posuzování této otázky je třeba vycházet ze znění právních předpisů účinných v době, kdy byla vyhláška přijata a zveřejňována, tj. v prosinci 2006 a lednu 2007.

Podle § 12 odst. 1 zákona o obcích, ve znění účinném do 30. 6. 2010 *obecně závazné vyhlášky a nařízení obce (dále jen "právní předpis obce") musí být vyhlášeny, což je podmínkou platnosti právního předpisu obce. Vyhlášení se provede tak, že se právní předpis obce vyvěsí na úřední desce obecního úřadu po dobu 15 dnů. Dnem vyhlášení právního předpisu obce je první den jeho vyvěšení na úřední desce. Kromě toho může obec uveřejnit právní předpis obce způsobem v místě obvyklým.*

Předmětná obecně závazná vyhláška byla v daném případě vyvěšena na úřední desce dne 15. 12. 2006 a tímto dnem tak byla vyhlášena. Ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o obcích se pak stala vyhláška účinnou patnáctým dnem po dni vyhlášení (tj. dne 2. 1. 2007).

Na platnost a účinnost právního předpisu obce však nemůže mít vliv okolnost, zda byl právní předpis zveřejněn na internetových stránkách obce v době vydání platebního výměru (tj. v roce 2010). Poplatková povinnost žalobce totiž vzniká na základě právních předpisů, bez ohledu na to, zda si byl žalobce vzniku této povinnosti vědom a bez ohledu na konání městského úřadu. Je přitom rovněž třeba poukázat na obecně platnou zásadu „neznalost zákona neomlouvá“.

Porušení dodatečně zavedené povinnosti vyplývající ze zákona o svobodném přístupu k informacím, k němuž došlo v roce 2010 (pokud k němu skutečně došlo) nemůže dodatečně způsobit, že by řádně vyhlášená obecní vyhláška pozbyla účinnosti, neboť nic takového žádný

právní předpis nestanoví. To pochopitelně nic nemění na tom, že případné porušení zákona o svobodném přístupu k informacím ze strany města podle okolností může založit nárok na náhradu škody vzniklou v důsledku takového počínání ze strany orgánů státní správy. Tato skutečnost však je bez vlivu na poplatkovou povinnost samu a z hlediska zákona o místních poplatcích mohla být maximálně důvodem pro postup dle § 16 zákona o místních poplatcích, ve znění do 31. 12. 2010.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč. Žalobce dále požadoval přiznání dalších nákladů ve výši 2.324,- Kč (jízdné na Krajský úřad Středočeského kraje, na Městský soud v Praze, čas na „zbytečnou“ korespondenci s žalovaným, sepsání žaloby a ostatní korespondence se soudem). Výši těchto nákladů a jejich skutečné vynaložení však žalobce soudu žádným způsobem nedoložil, a proto mu soud právo na jejich náhradu nepřiznal, neboť účastníku řízení lze zásadně přiznat jen právo na náhradu takových nákladů řízení, které prokazatelně vynaložil. Nad rámec potřebného odůvodnění lze ještě poznamenat, že soud může rozhodovat pouze o náhradě nákladů řízení před správním soudem a nepřísluší mu rozhodovat o náhradě nákladů správního řízení, z nějž přezkoumávané rozhodnutí vzešlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu